

KAMARÁS KLÁRA

Őszi illúziók

Ősz van megint, lehulló levelek
varázsát nézem. Szívem megreteg.
Sodorja szél, aztán a földre hull,
de akad köztük, ami nincs sehol,
mert újra s újra fel, magasba száll,
nem is levél, boszorkány, vagy halál?
Vagy álom, mely csak a lelkünkben él?
Köd? Látomás? Mégis mindent megér.
Felejténéd, de többé nem lehet,
bár híre sincs, s nem jön más üzenet,
csak ősz, csak fény, csak hulló levelek.
Töppedt avart rugdosva lépkedek.

Tőlem panaszt ne halljon senki.
Amíg van út, tovább kell menni.
Avart rugdosva? Foszló álmokat
számolni? Évet, hetet, napokat?
Mérlegre tenni, hogy mit értem el?
Nem érdemes. Az idő másra kell.

A meglévónél százszor többet ér
az, ami csak a képzeletben él,
mert álmaidban mindig visszajár,
mint múlt tavasz, mint izzófényű nyár,
mint őszi csend, mint szálló csöpp levél,
utána kapnál, több a semminél...
Kérdezheted, csak álmodban felel.
S ha nem kérdeznéd többé? Ne tagadd!
Hajnaltájt megszorítja torkodat...

Hálóban

Ó, mennyi fájdalom süvít a szélben,
s a felhők mennyi könnyet rejtenek...
Az út porában csalódások ülnek.
Hull rám a por, szítál... majd eltemet.

Háló feszül köröttünk. Néhány bíbic
fészket rak rajta és megél talán...
A többi, mint sok őszi pók reménye,
repül saját sírjának fátyolán.

Végkiárusítás

A fiatalság álarcát ledobtam.
Az élet piszkos hentesüzletében
kampókon lógnak legszebb álmaim
csontok, szalonnák, nyers szavak között.
Tessék csak, tessék, ez végeladás már!
Friss húst kerestek, szende álmokat
öreg tyúkok és vén marhák helyére,
és szerelemről rózsaszínű verset?

Feledjük hát a mocskot és keservet,
és emberek, ti csak nevessetek
a milliányi megtépett bajazzón!
Ó, nézzetek tükörbe! Nézzetek!
Magatokat nézzétek és ne engem!
Micsoda játék...! Most lehet nevetni!